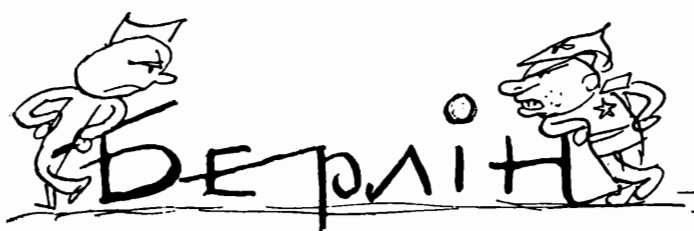

ЛИС И КИТА

САТИРА + ГУМОР + КАРИКАТУРА

ЖИВА В БЕРЛИНІ

Гуде по світу дзвін:
Берлін, Берлін, Берлін!
І кожний має міну,
Немов утік з Берліну.

А літаки летять
Понад берлінську гать,
І думається знову
Про бомбу атомову.

Нових нещастя трамплін —
Берлін, Берлін, Берлін!
І сняться всім щонаочі
Страха великі очі.

І що ж принесе він —
Берлін, Берлін, Берлін?!
А може це лиш крик,
І буде з цього пшик?..

Бабай

Лондон: Західні великодержави загрозили ССРСР, що, коли він ще раз відважиться на будь-яку провокацію, вони негайно — знову запротестують!

Берлін: У зв'язку з тим, що формально між Німеччиною й союзниками існує ще й досі стан війни і немає надії на скоре укладення миру, західні союзники розпочали поновне бомбардування Берліну. До 1945 р. вони бомбардували його бомбами, тепер бомбардують консервами, конденсованим молоком і вугіллям.

Каїро: На думку військово-технічних фахівців Близького Сходу, араби і жида тому так часто годяться на перемир'я, бо мусять мати час прохолодити холодники скорострілів і іншої автоматичної зброї, яка, з приводу великої спеки, стає скоро непридатною до вжитку.

Прага: Добре поінформовані повідомляють, що чехо-словацький президент Готвальд від деякого часу перестав робити свою ранню гімнастику. Догадуються, що всякий спорт збридили йому останні демонстрації чеського «Сокола».

Франкфурт: У відповідь на американський закон про масове переселення скитальців до США советський уряд має незабаром проголосити масове переселення із саєлітних держав до ССРСР, щоб показати світові, що він також визнає засади гуманності.

Београд: Тіто пише новий «Короткий курс ВКП(б)», як відповідь на закиди Комінформу, щоб доказати всім комуністам у світі,

що він теж, так як Сталін, прислужився комунізму.

Будапешт: Советські фахові до радники угорського уряду запропонували відповідний проєкт для підвищення тваринництва в країні. У зв'язку з цим угорська пушта буде розширена на цілу країну і називатиметься «Пушта Сталіна».

АВТЕНТИЧНЕ

До пані командантової в одному таборі прибігає зі скаргою якась жінка. «Війтєсь Бога» — говорить крізь сльози, — «цілий день прала я білизну, розіклала вогке на траві, щоб висохло, а ваша дитина босими ногами бігає по ньому!»

Пані командантова до свого чоловіка:

«Видиш, всього я сама мушу доглянути. Навіть дитини не допильнуєш! Заклич її зараз до хати. Ще чого доброго перестудиться».

НА ПРОВІНЦІ

Чоловік кінчає телефонічну розмову і відкладає слухавку.

Жінка: Хто говорив?

Чоловік: Голова Комітету.

Жінка: Ох, Боже! Ти завжди мусиш наробити мені встиду. Диви, який ти незачесаний, без краватки... Що там в Комітеті собі про тебе подумують!..

ПРИКРИЙ ДОСВІД

Учитель: Бачиш, Івасю, ось це буква «А». Ану, скажи тепер: «А».

Івась: Не хочу.

Учитель: Чому?

Івась: Бо раз вже мені казали сказати, а потім вирізували мені мідгалки в горлі!

ЗОВСІМ ЛОГІЧНО

Дитина не хоче спати. Лежить у ліжку і лепече.

— «Спи» — упомінає мати, — «а то батько прийде і битиме».

— «То ти сьогодні вранці теж не хотіла спати?» — питається дитина.

3 КНИГИ МУДРОСТИ

«ЛИСА МИКИТИ»

Добрый брехун це теж позитивний тип, завдяки якому правда дістає більш окреслених і виразніших форм.

*

Брехня — це лікарство на апатію, яка огортає людину з надміру правди.

*

Правда і брехня мають одну спільну мету: показати людині світ, який не існує.

*

Відомо, що «неправдою світ перейде, але назад не вернешся», однак є такі, що вертаються, вдаючи перед зустрічними людьми смиренного покутника.

*

Правда, висловлена нерішучо, приносить більше шкоди, ніж брехня, в яку людина повірила й прийняла за правду.

*

Сьогоднішній світ став таким забріханим, що людину, яка голосить правду, приймає як неймовірного брехуна.

*

Коли тобі в житті не пощастить знайти доброго приятеля, то не нарікай на людей, а на себе.

*

Ніколи не спішися, бо й так не випередиш подій, які мають наступити.

Юр.

ЩЕ ДОВГО НА НЬОГО ЧЕКАТИ?

ГУМОР З РЕДАКЦІЙНОГО КОША

День у день приходять до Редакції листи. Редактор, прочитавши п'яте через десяте, легко-важно кидає їх до коша. А вони мають свій окремий гумор. Ось пише до нас один таборовий радний:

«...Ваші газетка надається для дітей, бо там самі міштигалки. Нема що поважно прочитати. На місцє покручених рисунків краще було би містити фотографії...»

А якась сороклітня дівця зідає:

«...Я дуже хотіла би пізнати Пана Редактора особисто. Я знаю багато всяких анекдот, але не маю терпеливості писати. Може хтось з Редакції, або сам Пан Редактор буде колись в Регензбурзі, то прошу до мене зайти і я могла би продиктувати...»

Склася так, що редактор якраз вибирався за ділом до Регензбурга. Прочитавши листа, махнув рукою на діло, і — не поїхав.

А один патріот пише:

«...Ваш журнал буде мати великий успіх, але мусить попірати націоналістичну ідею. Писати отверто і ясно проти соціалістичних Феденків і Багрянних...»

І так далі, тром-тра-драта, через дві сторінки. А при кінці дописка: «...Мойого листа по прочитанню прошу знищити, нікому мойого призвища не виявляти...»

А другий «омузений» вже патріот пише таке:

«Ви певно моїх віршів ще не читали, але я поет, тільки мене не хочуть допустити до голосу в газетах, бо я пишу націоналістично і маю на меті нашу неньку Україну. Я читаю всіх наших письменників і Шевченка, але вони не показують достовірно нашої епохальної доби! На пробу посилаю один свій вірш зі збірки «Зуб за зуб». Думаю, що він зробить на Вас патріотичний вплив.

Ми вродилися для крови
Ми залізо гриземо зубами
Ми грізно хмуримо брови
На ворога йдемо з шаблями.

Вперед, вперед, хто йде назад
Того бити будемо і в пух і в прах
Як треба — вмеремо, рад-не-рад
За неньку Україну! Ах!

Не страшні нам могили, тортури
І на смерть плюємо — раз
Бо ми плем'я похмуре
Нас народив наказ!»

Такі «твори» цілою масою заваляють бідний редакційний кіш, хоч є чимало листів з скаргами на таборові відносини:

«...Дня 6-го липня дали в нашій таборі на обід скислу зупу. Напишіть про це в газеті, то Управу шляк трафить...»

Або:

«...В суспільній Опіці дали мені такі штани, що варта, щоб ваш карикатурист їх побачив. Мав би добру тему до рисунку...»

Або таке:

«...Чеколяду вкрали, какао вкрали, добру муку крадуть, а дають тухлу, золі покрали, а навіть кажуть, що до церкви прийшли з ІРО свічки, але також покрали...»

Дописувач просить нарисувати про те на першій сторінці. Редактор кинув листа до коша і чекає аж лихо довершиться і вкрадуть самого дописувача.

«Верунг теж має своє відзеркалення в листуванні:

«...Не присилайте мені більше «Лиса Микиту» бо нема грошей. Поза тим маємо в таборі таку живу газету паню Пащикову, яка всі новини носить щоденно від хати до хати, включно з оголошеннями і матримоніальним...»

Великий успіх має Гриць Зозуля:

«...Мені Ваш Лис Микита дуже ся сподобав, а найбільше той Гриць Зозуля, що в кожному номері пише.

Я мав перед войною єдного знакового з Космача, що називався так само і був справником кооперативи і хотів ся Вас запитати, чи то він? Бо як то він, то дайте мені його адрес, най я з ним ся скомунікую, бо той Гриць Зозуля не дає мені спокою...»

Є і про еміграційні болячки:

«...Я б до Вас не звертався з своїм клопотом, але до наших поважних газет не маю довір'я, бо вони кожную навіть дрібну справу розглядають з міжнародного становища, так, що вкінці аж страшно робиться, які то ми важні і як нас ніхто не розуміє. А моя справа, хоч у географічній площині переходить межі таборового життя, хіба остільки закордонне має значення, що хотів виїхати до Канади на бураки, але мене не прийняли. І чого ж? А тому, що казали мені показати руки і, подивившись на них, заявили, що не надаюся до чорної роботи, бо не маю на долонях мозолів. А звідки ж я мав їх мати на долонях, як я по професії бухгалтер? І тому я Вас прошу порадьте, що робити? Чи щоб виїхати я конче мушу мати мозолі теж на долонях? Напишіть про це у своїй газеті просто, з ілюстраціями, най люди знають, що нас чекає.»

А на кінці:

«...Ми звернули увагу, що на кожному числі «Лиса Микита» сам лис нарисований все коло іншої букви. Напишіть нам, яке це має політичне значіння?..»

З КАЛЕНДАРА «НОВОГО ШЛЯХУ» НА 1948 Р.

Українська Торговля має на складі різні українські книжки, музичні твори, музичні інструменти, грамофони і рекорди до грамофонів, радія, перстені, шлюбні обручки і кульчики. Старокрайові коси, бритви, запальнички і ін.

БЛЮК САТЕЛІТІВ ЩОРАЗ ТІСНІШЕ ОБ'ЄДНУЄТЬСЯ..

СТАЛІНОВА ЛЮЛЬКА

АЛІМЕНТИ

В СРСР свого часу дуже зловживали законом про аліменти. Постав такий дотеп:

Батько кличе свого сина і каже йому:

— Ось тут гроші. Віднеси їх матері і скажи їй: 1) що сьогодні тобі 18 років, 2) що сьогодні я останній раз плачу їй аліменти. Одночасно подивися, який в неї буде вираз обличчя?

Син відніс гроші і сказав все, що говорив йому батько. На те каже йому мати:

— Піди до нього і скажи йому: 1) що ти не його син, 2) що 18 років він платив аліменти даром. Одночасно подивися, який в нього буде вираз обличчя?

ВЛУЧНА ЗАВВАГА

Автор німецького конверсійного лексикону Маєр під час одного прийняття сидів коло якоїсь гарної жінки. Зайнятий своїми думками, сидів майже весь час мовчки.

— Однак я дивуюся, Пане Маєр!

— В чому, ласкава пані?

— Що це якраз ви написали лексикон конверсії!

РОМАНТИКА

В Ботанічному Саді на лавці сидять ДіПі і німка. Вечоріє. ДіПі попадає в романтичний настрій.

— Що за краса! Що за зорі...

Німка мовчить. ДіПі захоплюється далі:

— Що за вечір... що за ніч...

— Драй марк, — паде діловита відповідь.

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА

— Кохана! Я для тебе все на світі, птичого молока, зірку з неба достану!

— Вірю, вірю, мій любий. Купи мені тільки панчохи...

— З тим ще мусиш почекати. Тепер і так літо...

РІЧ СМАКУ

Англієць, вірменин, жид і китаєць сидять на терасі ресторану. Подали чай. Надлетів рій мух і в кожного у склянці опинилася одна. Англієць з відразою відсунув свою склянку і наказав забрати її геть. Вірменин викинув муху на стіл, чай випив, але не заплатив за нього. Китаєць чай відставив, а муху з'їв. Жид муху витягнув, чай випив, а муху продав китайцеві.

ЧУПРИК І ЦЮПРИК ШУКАЮТЬ ВИХОДУ

Чуприка і Цюприка мобілізували. Цюприк дуже боїться, Чуприк його потішає.

— Ну, і чого ти боїшся? Нас мобілізували... но то мобілізували, то що з того? То ми підемо, ми їм покажемо... але і так нема чого боятися, бо ми маємо ще завжди два виходи: Нас або пошлють на фронт, або ми залишимося в заплілі. Якщо ми залишимося в заплілі, — то вже добре. А як пішлють на фронт, — то і там маємо два виходи: або нас пішлють в окопи на передову лінію, або залишать у резерві. Якщо нас залишать у резерві, — то вже добре. А якщо нас пішлють в окопи, то й там маємо два виходи: або нас уб'ють, або ми лишимися живі. Якщо ми лишимися живі, — то вже добре. А якщо нас уб'ють, то є також два виходи: або нас закопають, або будемо лежати на полі. Як нас закопають, — то вже добре. А як ми будемо лежати на полі, то й тоді маємо два виходи: або нас собаки з'їдять, або не з'їдять. Як нас не з'їдять, — то вже добре. Але як з'їдять...

— Але як з'їдять, то тоді що? — питає стурбовано Цюприк.

— Ну, як з'їдять... то тоді вже будемо мати тільки один вихід!... — зідхає меланхолійно Чуприк.

АНГЕЛИК

— Мамусю, чи моя няня вміє літати?

— Чому?

— Ба татусю казав до неї: »Мій ангелику!«

— О, так! Зараз побачиш, як полетить...

ДОБРИЙ ХРИСТИЯНИН

— Добрий християнин повинен прощати своїм ворогам і молитися за них. Чи ви молитесь?

— Так. Молюся, щоб їм Пам Біг якнайскорше дав Царство Небесне!

НІМЕЦЬКА ДИСЦИПЛІНОВАНІСТЬ

В останні роки перед війною в Німеччині був звичай виїздити в суботу після полудня на т. зв. »вікенд« (англійська субота) десь під ліс або на село. Для цієї цілі німці будували маленькі домики, де перебували суботу і неділю для відпочинку на лоні природи. Але два німці, замість домиків, купили собі старі, непридатні більше до вжитку, залізничні вагони. Поставили під лісом і насолоджувались красою природи. Одного разу падав дощ. Один із них бачить, що сусід сидить на дощі, на східках вагону і курить люльку. Зацікавлений питає сусіда:

— Чого ж ти вийшов на дощ курити?

— Бо я купив вагон для некурців! — відповідає солідний Міхель.

ПО ШЛЮБІ

— А тепер, коханий, зраджу тобі одну тасмницю: я зовсім не вмію варити!

— Не журися, дорога! Я і так не вмію заробляти на хліб, то з тим не будеш мати клопоту!

СОВЕТСЬКИЙ ФОЛЬКЛОР

«...На ниві советської народної творчості під сонцем сталінської конституції пишним цвітом розцвів новий советський фольклор, якому нема порівняння з націоналістичним фольклором дореволюційних часів...»

(«Правда»)

Як доказ правдивості «Правди» цитуємо декілька уривків нового советського фольклору.

Ред. «Лиса Микити»

КОЛГОСПНЕ ЖИТТЯ

У колгоспі робила,
Довгоносика забила,
З нього борщу наварила, —
Я в колгоспі робила!

Сталін батько, Сталін батько,
А СССР мати,
Ми в колгоспі доробились,
Що не маєм хати.

Я робити не скотіла,
До полудня спала,
З бригадиром полюбилась,
Ударниця стала.

Сидить Сталін у Кремлі,
Нам рахує трудовні:
Собі день, Москві два,
А нам дуля ціла...

Робим, робим п'ятирічку
За чотири роки,
А нам з того така користь,
Що облазять боки.

Сидить чорт на кобилі,
Хвостом поганяє,
Хто в колгоспі не робив,
Той біди не знає...

*

АВТЕНТИЧНЕ

Малий Ромко питає:
— Мамо, чому вода співає, як
стоїть на кухні?

— Вона кипить, сину.

Ромко поїхав на село і перший
раз побачив kota. За хвилину при-
бігає до мами.

— Мамо, кіт сидить на кухні
і кипить!

*

ЗРАХУЙТЕ, ЯК МОЖЕТЕ

— зорі на небі,
— волосся на голові,
— українські політичні партії,
групи, бльоки і союзи на еміграції,
— графоманів в літературі,
— скринінги, комісії і перевірки
ДП в таборах і поза ними,
— паскарів і спекулянтів після
війни, — а скажемо, що ви най-
кращий рахівник на світі!

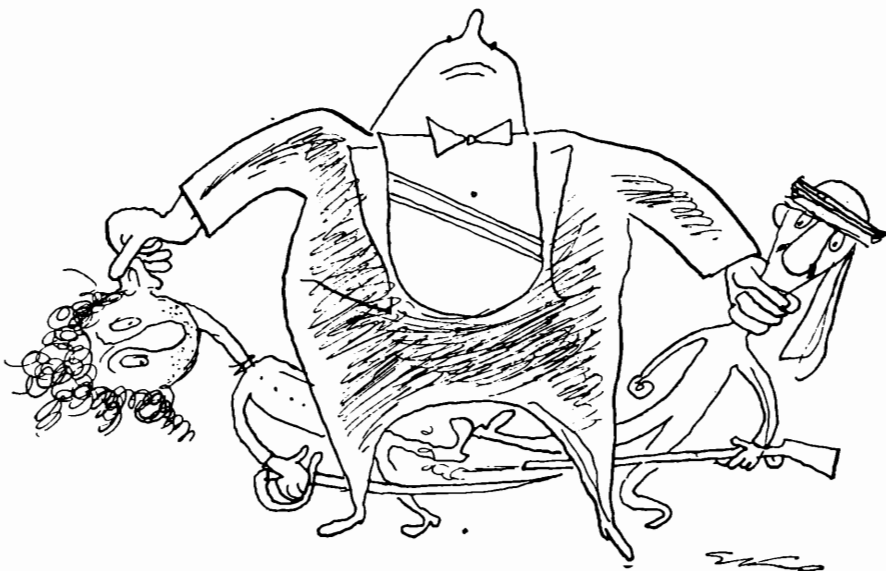
*

ВИХІД ІЗ СТАНОВИЩА

До ювеліра приходить чоловік:
— Рік тому купив я у вас ось
цей брильянтовий нашійник для
моєї дружини. Тепер він їй більше
не подобається; що маю зробити?

Ювелір думає довго. Йому шкода
псувати майстерну роботу.

— Візьміть собі іншу дружину!
Це буде дешевше...

ПЕРЕМИР'Я В ПАЛЕСТИНІ

ОРІЄНТАЦІЯ

В марші четар питає стрільця:
— Стрілець Бомба, в якому на-
прямі йдемо?
— На полудне, пане четарю!
— Добре. По чім пізнаєте?
— Бо мені стає дедалі гаря-
чіше!

ЗНАВЕЦЬ ЖІНОК

— Глянь, ця дівчина з міста, а
та з провінції.
— Звідкіля знаєш?
— Як повіяв вітер, дівчина з
міста схопила за капелюх, дівча
з провінції придержало сукенку...

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА ПЕРЕД
ГРОШОВОЮ РЕФОРМОЮ...

І ПО ГРОШОВІЙ РЕФОРМІ

— Пане Репета, не вірте тому, що люди говорять і що газети пишуть, а слухайте, що я вам кажу: той цілий шахер-махер із валютою це німецька інтрига! Пронюхали швабська, що ми собі на їхній території будемо Україну, тай перепудилися, та й жовч їх стала гризти, мовляв, он воно як, то американці дають нам лише ерзац-уряд, а такі зайди авслендерські готові мати справжній, передвоєнного гатунку!..

— Ну, з тим нашим урядом: то зразу теж ішло, гей з каменя, ой, важкий то був, порід, бо відома річ: легше верблюдові перелізти крізь вухо голки, як нашим партіям замиритися. Ви подивіться, в нашому таборі є лише дві партії, а скільки сварні й колотнеч, а тут вам, раптом, на один день з'їхалось їх аж десять!.. Що то мусіло бути гвалту й каламанції, — напевно, прошу я вас гречно, в цілій арії вся німецька поліція та ЕМ-Пі стояли в гострому поготівлі, з танками й панцирками, щоб не допустити до такого «листопадового зриву», як був у 46-ому році на Розенгаймерштрассе...

— А все, пане Репета, через тії гонори! Бо кожний пхався на той ліпший фотель, а вже свого сусіда то спихав на останній, що з него і плюш обліз і пружини повиставали, біда тільки, що тих ліпших фотелів було багато менше, як задів, що конче конопатилися засісти. Отак, прошу я вас гречно, вони фурт з'їздилися та вовтузились, та зсували один одного з фотеля на фотель, і вже, здавалося, не буде з цього діла жадного толку.

— Аж, кажуть, в Зелену Суботу, коли всі делегати зібралися вже на п'ятдесятє засідання і сиділи так на залі забочившись один на одного й ніяк не могли домовитися, тоді, дорогий пане Репета, сталося чудо: тоді Дух Святий зійшов на них, як колись на 40 апостолів, і появився над їхніми головами в виді вогнених язиків, і просвітив їхні нещасні голови, і всі делегати в цю ж мить позривалися з фотелів і забесідували спільною мовою, і всім їм тоді стало ясно, що вони — одної Матері діти, одного прагнуть й до однієї мети змагають. Зворушені до самих печінок тим об'явленням вони стали обнімалися, цілуватися, а потім заспівали «Ще не вмерла», і пішли до буфету.

— Це було, прошу я вас гречно, ніби на Зелені Святки, а десь так мабуть по Петрі назначили собі ще один З'їзд, а вже такий мурований, від якого нема жадної апеляції. На тому З'їзді всі мали скласти присягу на св. Євангеліє і проголосити через якесь таборове радіо 6-тий Універсал.

Та німота, хитра з біса, пронюхала, чим то пахне, мовляв — дідько знає, що в тих українцях сидить, досі, поки були вдома — завжди свої уряди валили, та тепер, на нашій території, готові з дуру таки справді щонебудь склеїти!.. Ну, пане Репета, а коли ми ниньки маємо свій уряд, то ми на бороду плюємо, та ж цілком інакше ми тоді з ними балакаємо, бо уряд -- то є уряд, а не жаден комітет!.. Тоді вас перший-ліпший поспіпака вже не має права контролювати в поїзді і масло вам відбирати, і вас самих замикає до

фурдигарні, а коли й відважиться таке зробити, тоді наш уряд висилає до німецького ноту і з того зразу робиться така міжнародна авантюра, як, непричком, за Берлін.

— Що ж тоді німота робить?.. Бух! — в саму Зелену Суботу проголошує верунок!.. Отак наша справа сіла на леді... Бо то, прошу я вас гречно, не штука, проголоши нині уряд, а в касі немає гроша на діста!.. Ну, гроші в касі стояли, бо ж на те ми платили національний податок; правда — не така страшна сума, щоб за неї не знати що створив, але там на штемплі й печатки хватало і найгіршу біду якось обігнали би. А тут вам шасть-прасть! — і троші пса варта!.. Ви тільки поміркуйте, пане Репета, що за диявольський підступ! Бо то ще не все лихо в тому, що каса опорожніла, але ж не забувайте, що після Петра всі наші делегати мали зібратися на

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ще один З'їзд, щоб завершити діло до переможного кінця.. А тут вам німчисько править за колію, як за рідну маму, по старій таксі, а тут вам, прошу я вас грічно, один наш делегат живе в такому Міттенвальді, інший в Ашаффенбурзі, цей в британській зоні, той у французькій, а бійтеся ж ви Господа небесного, а хто ж нині в змозі вивалити 50, чи 80 марок на залізницю, коли кожний зафасував по 40 марок копфбетругу на душу та й чекає Божого змилювання!..

А німаки вже добре спрактикували наш національний характер і комбінували собі так: поки прийде знижка тарифи, поки народ опам'ятається й складе данину в свіжій валюті, за той час кожна партія, що підписувала згоду розколеться на дві менші партії, а тая менша — ще на дві менші, а коли, нарешті, і буде нагода скликати З'їзд, тоді вже не буде кому з ким балакати, бо всі будуть наново розсварені!

Та тим разом перерахувалися! Бо то, пане Репета, може перший раз у нашій історії за такий довгий шмат часу, як від Зелених Свят до Петра — наші партії не вспіли ні-разу посваритися і зійшлися ще раз у повній згоді, а всі делегати як один муж зреклись покинути дітей і вдовольнили самими тільки блячками на безплатні обіди...

А зі залізницею порадили собі так, як колись Апостоли, що ходили по землі голосити Боже слово:

Зійшлися на піхоту!

Ікер

—о—

ЛЕКСИКОН «ЛИСА МИКИТИ»

Атомові бомба — останній аргумент, якого вживають дипломати для обґрунтування своїх вимог.

ОН — велика ілюзія.

Рада Безпеки — рада, що радить, але безпеки не дає.

Вето — улюблене слово Громика, якого він залюбки вживає, щоб доказати, що і він вміє по-латині.

Атлантийська Хартія — міжнародний договір, що його через помилку забрав Рузвельт зі собою до неба.

Дипломатична нота — погроза, що її ніхто не боїться.

Надія — залізний капітал «Лиса Микити».

—о—

ЯКА ВЛАСТЬ — ТАКА МАСТЬ

Після «визволення» Галичини поїхав селянин возом до міста купити «шміру», бо в кооперативі не стало. Ходив, ходив, — не купив, бо не було. Їде до дому, колесо рипить, скрипить, а дядько тільки спльовує. Вкінці не витримав. Зліз, знайшов свіжий коров'ячий кізак і смарує. Де не взявся советський агітатор:

— Фу! Як ето возможно? Советская власть...

— Облиште, облиште, — каже дядько, — яка власть, така масть!

С. М., Ашаффенбург: Поважаємо Ваші політичні переконання, але нам здається, що приходить в очі до політичного противника на дискусію з довбенькою в руках — це трохи не поважно.

Б. З., Стефанскірхен: Ваш вірш хоч патріотичний, але надто довгий, тому містимо з нього два рядки:

Прощай, мій краю, прощай!

Я ще вернуся! Чекай!

Напевно буде чекати, тільки не їдте надто далеко, бо можете, вертаючися, заблудити.

К. С., Ендорф: Розуміємо Ваші фінансові труднощі, але Адміністрація не може Вам вислати даром нашого журналу, бо тоді Ви сміялися б не з дотепів «Лиса Микити», а з нас.

Д. О., Мюнхен: Собак за океан брати не вільно. Але якщо Ви до своєї собачки дуже прив'язані, то маєте тільки один вихід: дайте її випхати.

П. С., Авсбург: Як нам відомо, в Африці людодів нема і Вам нема чого боятися туди їхати; тим більше, що Ви, як пишете, дуже худі.

С. Р., Піндінг: Розшуків, в яких чоловіки шукають за своїми дружинами, принципово не вміщуємо.

К. Ш., Франкфурт: Іван Багряний безперечно універсальна людина: він і письменник, і літературознавець, і маляр, і публіцист, і політик, і промовець. Таких людей, Богу дякувати, у нас мало.

—о—

ЧУДОДІЙНЕ ЛІКАРСТВО

— Слухайте, ваші ноги дуже чути!

— Так, то правда. Яких ліків я вже не пробував, — все дарма!

— А ви спробували б водою...

— Невже помагає?

*

ЗВОРУШЕНА

— Чи то правда, що твій Ромко втратив під час грошової реформи всі свої гроші?

— Так. Бідний хлопець...

— О, я уявляю собі, як тобі його жаль!

— Ох, так. Він буде дуже тужити за мною...

*

МІЖ ПОДРУТАМИ

— Ти знаєш, Марійка захопилася тепер наукою грецького філософа Діогена.

— Невже?

— Так. Він завжди казав: «Шукаю чоловіка!» Вона також.

ОГОЛОШЕННЯ

Модельки для акту шукають два малярі. З ошадности сеанси одночасно.

Уневажнюю те, що дотепер говорив. Сказане вважати недійсним.

Професійний політик.

Директор шукає установи. Портфель має свій. Зголошення під «Рутинований».

Курс української мови для американців. Найрадіше на фермі в Каліфорнії. Заяви слати для «ДП».

Шукаю твердої валюти. Взаміну пропоную сумління. Оферти під «Купно-продажа».

Ромку вернися! Ти був ще найкращий з усіх! Завжди твоя Ірка.

—о—

ЗАЧІСКА ПОЕТА

Сотні панянок і молодих жінок замучували Жан Павли проханням подарувати їм хоч один жмучок його буйної зачіски. Скільки б волосся й не мав Жан Павли, то й десять його голов не вистачило б на це. Але, не зважаючи на все, одного дня всі обожательки одержали на пам'ятку по одному жмучкові волосся.

Звідки ж взяв Жан Павли так багато волосся?

Загадка вийснилася щойно після кількох років на підставі його щоденника:

Жан Павли мав пса-пудля «Понто», якого кучерява шерсть живо нагадувала волосся Павля. Жан Павли був примушений свого пудля обстригти!

ОЩАДЖУЄ

А: Чому ти змінила зачіску, не носиш твого модного капелюха і не малюєш брів?

Б: Я обіцяла своєму чоловікові, що буду ошаджувати.

А: Час чи гроші?

Б: Ні, його нерви...

*

ЛИС МИКИТА

журнал сатири, гумору
і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колегія

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
1/4 - річна передплата	2.80 НМ
1/2 - річна передплата	5.50 НМ

Для Франції:

1/4 - річна передплата	90 франків
1/2 - річна передплата	160 франків

Для Бельгії:

1/4 - річна передплата	24 франки
1/2 - річна передплата	40 франків

Для Англії:

1/4 - річна передплата	3 шил.
1/2 - річна передплата	6 шил.

Для Канади і США:

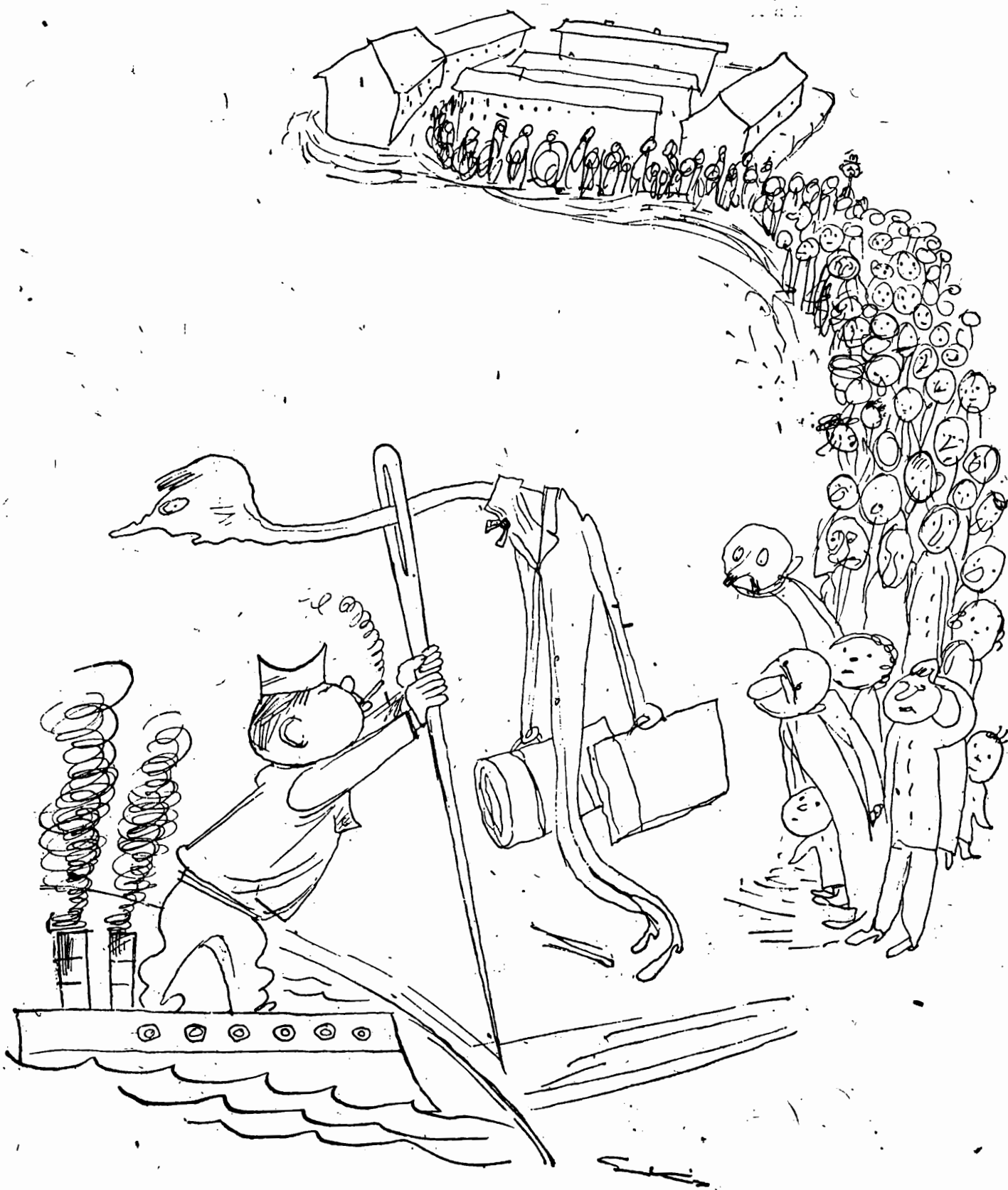
1/4 - річна передплата	0.50 дол.
1/2 - річна передплата	1.00 дол.

Для Швейцарії:

1/4 - річна передплата	3 франки
1/2 - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

ДРҮК Ч. 13. ЗАК. 27. 8. 48

МАСОВА ЕМІГРАЦІЯ ДО ОЦІА